

la farmaciola

de Bat a Bat

Director

Camil Escáñez

Redactora en Cap

Gemma Carbonell

Consell de Redacció

Carme Barbany

Marisa Camacho

M. Dolors Dalmau

Consol Fusté

Coral Gómez

Marina Molins

Patricia Prieto

Josep Maria Tàrrach

Col·laboradors

Esther Almansa

Dr. Jordi Esquiús

Fina Hernández

Dr. Josep M. Ibáñez

Manuel Moreno

Montse Ortiz

Manuel Pavón

Teresa Riera

Eva Sánchez

Assessoria i Assistència

Redaccional

Josep Díaz

Disseny

Simó Calvo

Etiquetatge i embossament

Residents del Centre Geriàtric

Envellir amb qualitat de vida

Segons dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya corresponents a l'any 1996, un 16,3% de la població catalana té més de 65 anys. Es preveu que el 2010 aquesta xifra arribi a un 18% i l'any 2020 al 21%. Puja també el nombre de persones majors de 80 anys. L'increment de la població d'aquest sector és degut a l'augment considerable de l'esperança de vida produït per la millora progressiva de les condicions socials i sanitàries.

Envellir és un procés íntimament associat amb la vida, és una manifestació progressiva del curs del temps. El benestar social és la situació en què les necessitats fisiològiques, de seguretat, d'afecte, d'ubicació i de socialització estan cobertes. Quan aquestes necessitats no poden ser satisfetes per part del subjecte amb màxima autonomia és quan la societat exigeix respostes.

Augment de la taxa de dependència, deteriorament biològic, problemes i limitacions físiques i/o mentals... són aspectes que en major o menor mesura fan que la gent gran depengui dels altres per a les activitats bàsiques de la vida diària. Però la societat actualment no està preparada per assumir aquestes mancances i les famílies, en el cas que n'hi hagi, tampoc poden fer front a les cures que requereix aquesta població. Es dona el fet que els membres de la família treballen però no tenen sous prou elevats per permetre's de pagar una tercera persona que se'n faci càrrec. D'altra banda, moltes vegades les

persones grans viuen soles o en parella fins que es troben incapacitades i necessiten que algú en tingui cura; quan arriba aquest moment, de vegades els familiars no les poden acollir a casa, ja que els habitatges solen ser petits i no disposen d'habitacions per als seus avis. A més, a causa de l'augment de l'esperança de vida, els fills solen ser també persones grans que, encara que siguin independents pel que fa a les activitats bàsiques de la vida diària, també comencen a tenir problemes de salut i no estan capacitades per afrontar les cures de la gent gran. Un

altre dels grans problemes són les barreres arquitectòniques dins i fora dels habitatges.

La societat demana respostes a aquests problemes, i és cert que un nombre important de la població anciana s'està beneficiant dels recursos existents a la nostre comarca, com per exemple

del Servei d'Ajuda Domiciliària, Servei de Telealarma, Centres de Dia, Residències Geriàtriques, ajudes econòmiques per a terceres persones que tenen gent gran al seu càrrec, etc. Però aquests recursos no són suficients. Hauria d'haver un canvi de cultura sobre la tercera edat, ens hem de conscienciar tots sobre el fet que cada vegada tindrem més ancians entre nosaltres i que hem de proporcionar-los un major benestar. Aquest serà el nostre futur.

Esther Almansa
Trebball Social

la finestra

Me llamo Eva Sánchez Molina y soy una enfermera de la 6ª planta de este Hospital.

Me dirijo a la revista porque escribí esta poesía durante el curso de "Relación de Ayuda" de este año. En ella intenté resumir en forma de poesía algunas de las cosas aprendidas durante el curso.

El último día del curso, leí esta poesía en la clase y a mis compañeras/los y profesora les gustó mucho y me animaron a que la enviara a la Revista para que todos la pudiesen leer.

Gracias por vuestro tiempo.

Relación de Ayuda

Resentimiento

De que sirve sentirlo...

... si te devora por dentro,
¿no sería mejor vivirlo
y entregárselo al universo?

Explica lo que sientes
aunque sea a un objeto,
para que el viento se lleve
todo ese resentimiento.

Verás que si lo sueltas
tu cuerpo se relaja,
te sientes ligera y vuelas
dejando fuera esa carga.

De esa manera ese rincón,
que en tu cuerpo queda vacío
lo ocupará algo como el amor...
... hasta ahora desconocido.

Llora si así lo sientes,
patalea, pega o grita
deja que tu cuerpo exprese...
... él es más sabio que tu mente.
No pienses que es imposible,
tan sólo compruébalo
con ello nada se pierde...
... porque no es éxito ni fracaso.
Sólo es dejarse llevar
por las voces del corazón,
que por fin le toca hablar...
... poniendo mordaza a la razón.

A mis compañeras/los y profesora Núria Carsi del Curso de "Relación de Ayuda 97/98"